

социјално економску сферу живота, повећава се и значај ових општих аката којима се регулишу различита питања економије и социјалног живота. Иако је закон темељ правне државе, многе модерне државе као да то заборављају и саме подривају законитост када законе суспендују подзаконским актима и регулативом. То је карактеристично како за бивше социјалистичке (доскора недемократске) земље, тако и за класичне демократске и парламентарне државе, каква је рецимо Француска, где је Влада овлашћена да материју која не спада у законску регулативу уреди својим уредбама, као и да својим ордонансима за одређено време предузима мере које спадају у област закона. Осим ових аутономних уредби које су општег карактера, владе су овлашћене и да доносе појединачне акте (решења и др.) којима врше постављења, образују одређене службе, прописују различите мере и сл. За разлику од делегираних уредби са законском снагом које су изузетак и које влада доноси само када је то изричито уставом предвиђено, ове друге уредбе су самосталније и то важи и за извршне уредбе јер влада има по правилу генерално овлашћење да извршава све законе (а тиме и доноси ове уредбе), али и за ове аутономне код којих постоји тренд да влада шири подручје односа које уређује својим актима па чак и улази у оне области које се уређују законом.

г) Одговорност владе

Суштину парламентарног система власти чини одговорност владе пред парламентом и по том обележју се овај систем и разликује од других, пре свега председничког, где је та одговорност владе другачије организована. У парламентарном систему парламент бира владу, али је и обара (смењује) тако да је влада на власти све док ужива то поверење парламента, а са ње силази онда када га изгуби. Ова одговорност владе је пре свега политичка и остварује се политичким средствима која су бројна и разноврсна, с тим да влада одговара или колегијално, солидарно (у целини) или појединачно сваки њен члан, министар, за рад свог ресора. Међу средствима којима се реализује одговорност владе издвајају се пре свега посланичко питање, интерпелација, гласање о неповерењу влади али и право истраге и анкете и др. и помоћу њих парламент врши организован надзор над владом (министрима) и може да је натера да му открије своје поступке. Но, постоје и другачија средства којима се врши притисак на владу и њен рад, али она немају обавезност нити изазивају онакве политичке (и правне)